

PŘÍŠERNÉ TCHYNĚ

BOHYNĚ OSUDU
ZE SALONU

d'Amour

ANNA JANSOON

Anna Jansson

PŘÍŠERNÉ TCHYNĚ

Copyright © Anna Jansson 2016, by Agreement with
Grand Agency, Sweden, and Andrew Nurnberg Associates
International Limited.

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Adriana Kubrychtová, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-839-9 (pdf)

Anna Jansson

PŘÍŠERNÉ
TCHYNĚ

Přeložila Adriana Kubrychtová

Prolog

Moje prababička Amalia byla velmi moudrá žena a její prozřetelnost byla známá široko daleko na celém ostrově. Pila kávu z podšálku, který ladně udržovala v rovnováze na třech prstech. S kostkou cukru v ústech usrkávala horký nápoj a pozorně naslouchala lidem, kteří přišli pro pomoc či radu. Amalia měla neobvyklou schopnost. Ne že by uměla věštit – přestože by si to mnozí byli přáli –, ale dokázala vycítit hnací sílu a možnosti určitého člověka a z nich pak odhadnout, co by se v budoucnu mohlo odehrát.

Každý čin, ať už dobrý či špatný, se vrátí. Stejně tak jako se mořské vlny vylijí na břeh, aby se zase navrátily. Vše dobré, co vykonáte, je na cestě pouze na čas a brzy zaklepe na vaše dveře. Nikdy nevíte, jak dlouhou cestu vaše skutky urazily, než se s nimi opět shledáte. Ale cestu zpět si k vám najdou. Jak ty dobré, tak ty špatné.

S prababičkou jsme často chodili na pobřeží. Vybavuji si, jak měla ve zvyku si odhrnovat z tváře své dlouhé křídově bílé vlasy, když foukal vítr, a rukou si zastiňovat veselé modré oči a dlouze hledět na hladinu moře. *Vše se k vám vrátí zpět*, říkala. *Všechno, všecičko se vrátí zpět, na to nikdy nezapomeň.*

Když jsme já a moje sestry Vera a Ulrika byly malé, o prázdninách jsme bydlely v prababiččině chalupě na úpatí hory Grogarnsberget. Když si po obědě zdřímla s kočkou na klíně a chrápala jako motorová pila, vydávaly jsme se se sestrami ven za dobrodružstvím. V začarovaném lese se zkroucenými stromy, kde jsme si hrávaly, se zastavoval čas. Hodinky se zastavovaly nebo šly pozpátku a střelka kompasu se nerozhodně točila všemi směry. Žil tam maličký troll zvaný Bysen, který dokázal lidem zmást smysly takovým způsobem, že už nikdy nenašli cestu domů. A na statku Katthamra se musel člověk mít na pozoru před přízrakem bezhlavého admirála. Říkalo se, že zaprodal svou duši Pukkenovi, což je jiné označení pro samotného ďábla.

Pamatuji si, jak nás prababička Amalia před soumrakem svolala, abychom si u krbu až do setmění vyprávěly. Opékaly jsme si jablíčka, která jsme pak poválely v cukru, a snažily jsme se pít kávu z podšálku jako ona. Prababička vypravovala. A my jsme poslouchaly. Nejvíce na mě zapůsobil příběh z nordické mytologie o třech bohyních osudu, které sprádaly a protkávaly osudy lidí. Už tenkrát jsem věděla, že ten příběh je o nás, že naším úkolem v životě je protkávat životní osudy ve jménu lásky a přátelství. Slova prababičky Amalie si v sobě stále nosíme jako poklad: *Aby mohli nevtvární jedinci zapadnout do skládky života, je zapotřebí je obrousit. Nebo pokárat ty, kteří záměrně porušují podstatu lásky. Ti potřebují zakusit, že láska dokáže skutečně bolet.*

Roky ubíhaly. Amalia už dávno není mezi námi. Na statku Katthamra, kde přízrak admirála Hägga chodil pravidelně

ve čtyři hodiny ráno na stráž, přestože písek z jeho přesýpacích hodin se dávno vysypal, už nestraší. Škola v Östergarnu s hřištěm plným skalek a jeskyněk, která vypadala jako pohádkový hrad, je už zavřená. A z lesa, kde jsme si jako děti hrávaly, zbyl jen ostrůvek větrem zohýbaných borovic v dunách pobřeží.

Po prababičce Amalii se nezachovaly materiální věci, nýbrž její moudrosti a povídky. Nejdříve to byla naše hra, ale když jsme vyrostly, pochopily jsme, že je třeba předat Amaliino dědictví moudrě dál. V dospělosti jsme si proto každá zařídila kadeřnický salon jako zástěrku pro naši skutečnou práci: řízení lidských osudů. Vera je kadeřnicí v Hemse, Ulrika ve Slite a já, Angelika, jsem si koupila Salon d'Amour u náměstí Södertorg ve Visby. Scházíme se na pravidelných poradách, abychom mohly prodiskutovat lidské osudy a budoucnost. Děláme to ve jménu lásky.

Folke, opravář mraků

Dnes odpoledne hlídám Folkeho. Při jeho hlídání se nikdy nenudím. Je to ten nejchytřejší a nejvynalézavější sedmiletý klučík, kterého znám. Jednou, když jsem ho hlídala, napíchal na stěrače sousedova auta párky, aby se upekly na grilu. Nebo se dokázal proplazit trubkou od odpadu, z níž vylezl jako opravdový veliký bobek. Ale i přesto ho zbožňujeme.

Dnes se uvelebil v obýváku za gaučem a se dvěma klacíky jako meči a červenobílou kostičkovanou utěrkou na hlavě si hraje na piráta. Veškerý porcelán, který by mohl padnout za pirátskou kořist, jsem odstranila, stejně tak dlouhé závěsy, které by jistě rád použil na zhoupnutí se z paluby pirátské lodi.

Jeho maminka Regina mi v poledne volala a v naprosté panice mě žádala, zda bych Folkeho na pár hodin nemohla pohlídat. Po tom, co strávila celé dopoledne se synem ve škole, se cítila naprosto vyčerpaná. Běžně Folkemu ve škole pomáhá jeho asistent Arvid, ale když je na neschopence, nemůže ho tam Regina nechat samotného. Paní učitelka by se nestíhala věnovat Folkemu i celé třídě zároveň, přece jen je to pouze obyčejná smrtelnice, a jak sám Folke říká,

potom, co se jako miminko vykoupal v Red Bullu, má superschopnosti.

Odpoledne musí Regina na gynekologii a tam s sebou Folkeho vzít nemůže, tak může být u mě.

Pro zařízení mého bytu je nejlepším řešením hrát si venku. Říkám pirátu Folkemu, že budeme hledat zlato. Je na čase na zahradě vykopat brambory, tak podávám Folkemu rýč, aby se mohl činit. Oběma nohama se postaví na hranu rýče a já držím rukojeť, aby se nepřeklopil. Hrajeme si, že brambory jsou zlaté valouny. Jeden valoun za druhým duní ve kbelíku a my jsme bohatší a bohatší. Najednou Folke vypískne radostí. Jeden z bramborů vypadá, jako by měl tělo a hlavu, a podle mě se podobá postavičce Barbapapa. Folke si myslí, že vypadá jako mravenec, a jakmile zapáchne do brambory šest sirek jako nožičky a dvě místo antének, dám mu za pravdu. Opravdu vypadá jako živý bramborový mravenec. Pomůžu mu fixem namalovat očička.

Folke pojmenuje nového kamaráda Mravid. Jeho asistent ve škole se jmenuje Arvid a Folke si myslí, že jsou si s bramborovým mravencem trošku podobní. V novinách jsme četli, že v Římě se chystají pořádat slavnost u příležitosti sklizně, kde se dá soutěžit o nejvtipnější zeleninu. Folke chce, aby Mravid mohl soutěžit – a samozřejmě vyhrát.

Z krabice od bot vyrobíme Mravidovi domeček s vrátky, která se otevírají jako garážová vrata, a s maličkou schránkou z krabičky od sirek. Napíšu maličkatý dopis a vložím ho do schránky. Folke schránku vybere a slabiku po slabice

čte nahlas dopis Mravidovi. *Mravid je silný jak vlaková souprava. Čeká na něj oslava.*

„Jaká oslava?“ ptá se Folke a celý pihovatý obličejík mu září nadšením.

„Oslava narozenin. Dneska se Mravid narodil, tak musíme oslavovat, nebo ne?“

Na trávu rozprostře deku a přinesu předem připravený piknikový koš. V odpoledním slunci sedíme na trávě pod jabloní a pijeme rybízovou šťávu a jíme koláčky. Ano, jsem si vědomá toho, že v dnešní době by se dětem neměl dávat cukr, protože po něm mohou být hyperaktivní a splašené – já vím, já vím! Ale vymýtit tak příjemné tradice bude chvíli trvat. Hlavně moje generace klade odpor. Z dětství si vybavuji, že čas svačiny neboli podvečeře¹, jak se říká na Gotlandu, u prababičky Amalie byl tou nejmilejší částí dne.

Folke vyskočí a skáče kolem deky na jedné noze. Pak se znovu posadí a uvelebí se na dece s hlavou v mém klíně a pozoruje kulaté obláčky plující po obloze nad námi.

„Až vyrostu, vynaleznu balon, se kterým budu létat mezi mraky a dělat z nich panáčky, jako se dělají z modelíny. Budu je válet a předělávat. Chápeš? A moje firma se bude jmenovat Folke, opravář mraků. A budu děsně bohatěj a všechny peníze dám mámě. Ne, vlastně ne úplně všechny.“

Jako mávnutím kouzelného proutku mi Folke usne v náručí s Mravidem v ruce. Pohladím ho po zrzavých rozčepýřených vlasech a nehnutě pozoruji, jak mu hrudníček

1 podvečeře – autendag (gotlandský dialekt pro pití kávy)

s dechem stoupá a klesá. Zaplaví mě neuvěřitelný klid, ale zároveň i smutek. Smutek, který mám kdesi v sobě neustále, úzkostný smutek z dítěte, které jsem nikdy neměla.

S Joakimem jsme mluvili o kuchyňské lavici plné dětí, ale to se nikdy nestalo. Zemřel a nechal mě samotnou s mou největší životní touhou: být matkou. Od té doby uplynulo více než sedm let a teprve teď znovu začínám cítit pevnou půdu pod nohama. Ale už nikdy nebudu moci mít vlastní děti. Život nečekal. Překážkou byla Joakimova nerozhodnost a teď jsem najednou už stará.

Pomaličku vytáhnu bramborového mravence Folkemu z ručky a položím chlapce na deku. Do jedné nohy jsem dostala křeč. Zatímco si nohu třu, dívám se na Mravida a myslím na to, že i on zcela přirozeně zestárne a bude svraštělý a jeho bramborová slupka bude plná vrásek. Pokud se vůbec dožije zimy. Zády se opřu o kmen jabloně a dívám se, jak stín stromu roste ve velký a dlouhý obrazec s roztaženými prsty. Zavřu před odpoledním sluncem oči a cítím, že právě v tuto chvíli nechci být nikde jinde než tady na dece s Folkem, opravářem mraků.

Tchyně na večeri

Regina si vyzvedla Folkeho, ale bramborový mravenec Mravid zůstal v krabici od bot, kde teď bydlí. Srdcové eso, moje střapatá černobílá lesní kočka, se mi otírá o nohu. Já se snažím najít na sebe něco vhodného k prvnímu setkání s mou budoucí tchyní. Celá moje garderoba se najednou zdá být hrozná a já nemám vůbec nic na sebe. Zkousím a zkousím a nic se mi nelíbí. Tak si nechám červené šaty s bílými puntíky, které jsem si vzala ráno.

Z okna ložnice vidím jabloň s krásnými červenými jablíčky odrůdy Katja, růžový keř s mnoha rudými květy pnoucí se po zdech kůlny, vidím fialové švestky a žluté blumy, ostružiny a ve skleníku za břízkou vinnou révu se žlutnoucími lístky visícími přes plot. Letos přišel podzim brzy. Zdá se, že celý život má naspěch.

Otáčím svým zasnubním prstýnkem na prstu a pozoruji, jak se malé kamínky na světle blyští. Na jaře jsem na přehlídce chytila svatební kytici a očekávání svatby je namístě. Upřímně řečeno, kdyby Magnus nebyl o tolik mladší, byla bych do toho skočila po hlavě.

Ale když je člověku 48 let jako mně a má se poprvé setkat s matkou svého snoubence, je nervozita patřičná.

Chtěla jsem říct přítele, ale čím je člověk starší, tím hloupěji to zní. Magnusovi je 34 a já mám zanedlouho potkat jeho matku. Magnus to protahoval. Varoval mě se slovy, že Judith už by dávno určili diagnózu, jen kdyby výzkumy dokázaly pojmenovat nemoc, která mu z dětství udělala peklo.

Můj drahý postupně stěhoval své věci do mého domu, aby si označil teritorium. Žertujeme o tom. Zatím si Magnus dokázal vydobýt polovinu manželské postele, poličku v koupelně, moje oblíbené křeslo a ovladač k televizi. Také si zabral zahradní kůlnu, kde uskládňuje pivo, které ve velkém koupil za hranicemi. Vlastně jsme se ještě nedohodli, že spolu budeme bydlet. Zatím je to tak, že to pomaličku zkoušíme. Zubní kartáček můžu odškrtnout. Krabice na poker Texas Hold'em tu zůstala po večeru her s přáteli – odškrtnuto. Pár kousků oblečení se nenápadně vkradlo do mé skříně a dva kubíky piva se ocitly v kůlně – odškrtnuto.

Za hromadami piva stojí pár krabic, které se nevešly k Magnusově mladšímu bratrovi Rickymu, k němuž se Magnus po rozchodu se svou bývalou přestěhoval. Ukázalo se, že v té vrchní jsou fotoalba. Vzala jsem je dovnitř, aby v kůlně nezvlhla, a poprosila Magnuse, aby mi ukázal fotky z dětství. Byl tak roztomilý se světlými vlnitými vlasy a věčně něco kutil s legem, s vláčky nebo hrál fotbal. Několik fotografií z dob gymnázia bylo vytržených. Ptala jsem se na to a prý je vyhodil, protože na nich vypadal hrozně. Ptala jsem se na jeho největší lásku ze studií, ale on album zaklapnul a už se dál nechtěl bavit. Myslím si, že mi něco tají. Přála bych si, aby mi mohl věřit a svěřit se mi s tím.

Dnes večer má tedy přijít na večeri jeho matka. Jsem trochu nervózní z toho, jak to bude probíhat. Budu se jí líbit? Bude se líbit ona mně? Je spisovatelkou románů, královnou večírků, královnou krásy a často se v médiích objevují její tipy ohledně krásy a životního stylu. Jak posílit Amorův šíp konturkou, jak posílit páteř cvičením a jak posílit sebevědomí brazilskou depilací. Takový obrázek o ní vytvářejí média. Já doufám, že uvidím něco jiného.

Co se ode mě jako od snachy vlastně očekává? Budu se potřebovat změnit a vylepšit svůj zevnějšek, abych pro svou budoucí tchyni byla dostačující? Cítím se trochu otřesená životem a chci pospíchat pomalu.

Můj dům je můj hrad. Jednou jsem se rozhodla, že do svého domu nepustím nikoho, koho sama nedokážu zvednout. Ale člověk může změnit názor. Magnus měří metr devadesát a váží přes sto kilo. To zrovna není někdo, koho si jen tak hodíte přes rameno. Zato má nádherné hnědé oči a takový smysl pro humor, že se kolikrát zalykám smíchy. Opravdu ho miluji, ale mám pocit, že všechno šlo až moc rychle.

Magnus byl po dlouhotrvajícím nefunkčním vztahu vyhozen svou expříteky z bytu, jak to sám nazval. Jeho mladšího bratra Rickyho zase vykážala z bytu jejich matka, která se nechala slyšet, že už měla dost jeho parazitického životního stylu a věčného nepořádku, přestože už dosáhl věku pětadvaceti let. Už to nezvládala a po svém záchvatu zuřivosti Rickymu zařídila malý byt, kde teď spolu oba bratři žijí ve vztahu přechodné iritace a zoufalství.

Už rok pracuje Ricky u mě v Salonu d'Amour. Snažím se ho zasvěcovat do mysterií dospěláckého života: jak se má uklízet, prát a vařit, jak nejlépe umím. I přesto si Magnus na soužití s ním stěžuje. Živí se jako taxikář a občas pracuje i v noci a kvůli Rickyho papouškovi kakadu se někdy vůbec nevyspí.

Pro mě to ale není pádný důvod k tomu, abychom se k sobě nastěhovali. Rozhodnutí o společném bydlení je důležitý životní krok. Měla by k němu vést zralá úvaha a silný pocit, že k sobě patříme a chceme spolu sdílet život. Ne kvůli nějakému papouškovi, který není schopný držet zobák.

Věkový rozdíl mezi námi lze vidět jako problém nebo jako výhodu. Magnusova maminka je jen o pět let starší než já. V lepším případě můžeme být dobré kamarádky. Podle vizáže by mohla být moje mladší sestra – pokud tedy člověk může věřit titulním stranám časopisů. Jsem zvědavá, jak vypadá ve skutečnosti.

Prála bych si, aby se dnešní večere vydařila. Vymyslela jsem speciální menu. Nejprve se budou podávat chlebíčky s krevetami, avokádem, cherry rajčátky z mé zahrady s domácí majonézou a čerstvými bylinkami. Hlavním chodem je chřest s gratinovanou šunkou. Později si dáme kávu s koláčem a třešňovým likérem. Koláč jsem upekla podle prababiččiny staré receptury z křehkého těsta s třešněmi naloženými v rumu. Kolem dokola se položí věnec zelené, jemně pečené mandlové hmoty, aby koláč vypadal jako ptáčí hnízdo. Je to můj nejoblíbenější dezert vůbec. Brzy bude načase připravit letošní třešňový likér do láhví.

Magnusova maminka se jmenuje Judith Just, a jak Ricky žertem říká, Hemse má vlastní královnu detektivek. V Hemse žije 1 715 obyvatel, takže Rickyho výrok zní, jako kdyby byla známá jen lokálně. Ve skutečnosti je ale okruh jejích čtenářů mnohem větší. Nezřídka se její knihy drží na vrcholu čtenářských žebříčků oblíbenosti. Ve skutečnosti se příjmením jmenuje Jakobsson jako její synové, ale vydavatelství chtělo, aby bylo její jméno snadno zapamatovatelné i v zahraničí. A tak vzniklo příjmení Just, jako *justice*.

Poté, co jsem připravila jídlo a prostřela stůl tak, aby nevypadal příliš vznešeně, a v zahradě uříznuté tři rudé růže jsem naaranžovala do křišťálové vázy, volám sestře Veře. Chci se o Judith dozvědět víc. Magnusova maminka se chodí k Veře stříhat.

„Hodně štěstí,“ chechtá se sestra.

„Jak to myslíš?“

„Je to vražedkyně – alespoň psychicky. Kde mám po večeri hledat tvoje ostatky? V mrazáku, v koši nebo v dřevníku? Popros ji, aby mi poslala esemesku s náповědou, a zítra tě půjdu hledat.“

„Ona alespoň prezentuje své špatné úmysly nahlas, zatímco ty je tajíš. Pověz mi o ní něco víc.“

„Judith Just chce působit dojmem, že je *femme fatale*, která si dává muže k snídani. To je taková její hra pro veřejnost. Ve skutečnosti je to tvrdě pracující žena a docela dost osamělá. Magnus a Ricky mají každý jiného otce, ale to asi víš. Posledních pět let je sama. Dříve byla zasnoubená se svým manažerem, ale obral ji o peníze a zmizel v zahraničí. To ji

strašně ranilo. Nikomu už nevěří. Má v sobě něco impulzivního a neklidného. Jenom u mě, když ji stříhám a barvím, se dokáže uvolnit. Dohodly jsme se na zákazu používání mobilního telefonu v mém salonu. Za to ode mě dostává masáž hlavy.“

„Chytré. Je v kontaktu s otci svých synů?“

„Ano, ale není to úplně bezproblémové. Pokud bychom to měly rozebírat do detailů, tak by salát, který bude k večeři, dávno zvadnul. Zveš ji doufám na něco dietního? Judith má alergii na krevety a taky je ortorektička.“

„Cože?“

„Ortorexie znamená, že člověk je až chorobně fixovaný na zdravé jídlo a přehnané cvičení. Takoví lidé jsou extrémně přecitlivělí na všechno, co obsahuje cukr, bílou mouku, bílou rýži, na všechno, co není GI nebo ekologicky vypěstované na pobřeží švédských neobydlených ostrovů nebo ve speciálně vyhrazených přírodních rezervacích. Na máslo a šlehačku zapomeň. Musí to být za studena lisovaný olivový olej. Je-li ortorektik nucen jíst něco, co považuje za nezdravé, způsobuje mu to úzkost. Třicet procent lidí pracujících v oblasti zdravé výživy jsou ortorektici. Na co jsi ji chtěla pozvat?“

„Děláš si legraci, vid’?!“ Cítím lehkou závrať při myšlence na své menu. „Asi tak na všechno, co jsi právě vyjmenovala.“

„Snad ne na gratinovaný chřest? Nebo na ten tvůj oblíbený děsně kalorický koláč?“

„Přesně tak. V jídle je šlehačka a majonéza, žloutek a... Víš přece, že dietní produkty mi neprojdou přes práh, jak je rok dlouhý.“

Na to Vera reaguje svým proslulým chechtáním. „Jídlo je úžasné, ale bude to průšvih!“

„Co mám dělat? Magnus ji už vyzvedl v Hemse, takže tu budou každou chvíli.“

„Schválně ten gratinovaný chřest spal. Dokud nebude černý jako uhl, nevytahuj ho z trouby. Omluv se a skoč do obchodu, kup cottage sýr, bulgur, nějakou ekologickou travu, a pokud k tomu bude goji, pošmákne si.“

„Schválně spálit můj gratinovaný chřest? Zbláznila ses?“ A najednou mi to dojde. „Proto Ricky říká, že cottage sýr je ďáblův nápad. Vychovala ho ortorektička a on chce dělat všechno přesně naopak.“

„Ale možná ji můžeš znecitlivět. Napřed jí ukážeš obrázek s tučným dortíkem a pak jako zaklínadlo přečteš několik éček: E-502, E-523, E-56, až začne ječet a...“

„Přestaň, Vero. Tuhle večeri musím nějak zachránit. Přemýšlím, až se mi z toho točí hlava.“

„Nedělej to. Jdi na zahradu, vytáhni nějakou zeleninu a udělej polévku. Je to ekologicky pěstované a pohnojené kočkou. Udělej *Sekyrkovou polévku*, kterou občas vaříš. Cibuli, brambory a fazole máš.“

„...s hráškem a trochou tymiánu, možná. A s kuřecím bujonem s glutamátem. Vlastní bujon za takovou chvíličku udělat nestihnu. Jsi génius, Vero. Díky! A co vůbec pije?“

„Vino. To už tak moc ortorekticky nezní. Ale víno je rostlinné, takže je vegetariánské. Takhle zkrátka přemýšlí.“

Přizpůsobení je matkou pokory

Organismus potřebuje tuky kvůli vitaminům rozpustným v tucích, sacharidy kvůli hladině cukru v krvi a glukózu pro mozek, aby člověku nebylo špatně a nebyl malátný. Jídlo má být zdrojem potěšení a radosti. Když se podívám na Magnusův výraz, dojde mi, že je mrzutý kvůli tomu, co vidí na stole. Slíbila jsem mu načechráný gratinovaný chřest a na stole je zeleninová polévka. Nesnáší zeleninu. K polévce je celozrnný chléb s tvarohem a čerstvými bylinkami. Stejně jako Ricky nesnáší tvaroh a cottage sýr. Mně to docela chutná, ale Magnus vypadá tak zklamaně, až mě bolí u srdce.

„To kvůli tvé mamince,“ vysvětluji, „je to naše první setkání. Chtěla bych, aby jí bylo příjemně.“

„Máma je ještě v autě. Má nějaký důležitý hovor z Düsseldorfu. Nemohlo to počkat, takže bude muset místo toho počkat večere. Je mi líto.“

„To nevadí,“ říkám povzbudivě, „tu dobrou večeři si můžeme dát, až odjede. Tohle bude jen takový předkrm.“

„Ale ona nepojede domů,“ povídá Magnus tajemně a vypadá, jako kdyby se chtěl někam opatrně vytratit.

Právě když se chci zeptat, co tím myslel, vejde hlavními dveřmi Judith s rukama nataženýma před sebe v přívětivém

vítacím gestu. Je to kouzelná žena s rovnou páteří a hnědýma očima, hustými hnědými lokny, se stříbrným přívěskem a postavou Twiggy. Vrstvy černé a hnědé saténové látky jí dramaticky splývají přes rameno a jsou sepnuty stříbrnou sponou. Rty se blyští leskem na rty.

„Tak ráda vás konečně poznávám, Angeliko. Magnus je nezbeda, že nezařídil, abychom se setkaly už dřív. Nevěděla jsem, jestli to myslí vážně, když nás ještě neseznámil. Hodně jsem toho o vás slyšela od obou svých synů a jsem vděčná, že jste se o oba starala, protože já jsem taková nedbalá matka.“

„To bych neřekla...“ Větu už nedokončím, protože mi přestane věnovat pozornost.

„Och, okamžitě jsem poznala, že tu někdo je.“ Zavře oči a šátrá rukama v prostoru před sebou jako při hře na slepou bábu. „Vy jste si nevšimla, že ve vašem domě jsou... energie?“

„Co tím myslíte?“

Je opravdu tak šílená, jak mě Magnus varoval?

„Cítím, že tu někdo je, nějaká ztracená duše, která je připoutaná k pozemskému životu a nemůže se dostat na druhou stranu. Někdo, kdo vám chce něco sdělit.“

„Aha. Nikdy jsem si ničeho takového nevšimla.“ Podívám se na Magnuse s prosbou o vysvětlení v očích. Tváří se prapodivně a já netuším, jak si to vyložit.

„Asi je to někdo, kdo po vás něco chce. Nevšimla jste si, že se vaše věci nevysvětlitelně přemisťují? Nůž, vidlička nebo svíčka, která sama od sebe zhasne závanem větru odnikud?“

„Pokud se věci přemísťují, tak za to může Magnus nebo kocour.“

„Přesně!“ Judith vytřeští oči, které se pomalu zúží do malých štěrbin, a celý obličej se jí rozzáří úsměvem. „Přesně! Kočky jsou na duchy citlivé. Nevšimla jste si, že se vaše kočka náhle zastaví a otočí hlavu, jako kdyby viděla něco, co vy nevidíte? Angeliko, troufám si tvrdit, že máte v domě duchy!“

Magnus se tváří útrpně a víceméně dotlačí matku k prostřenému stolu. „Mami, stačí. Teď se najíme. Mám vážně hlad.“

Během toho, co nalévám pití a polévku do modrých keramických misek, přemýšlím, jestli Magnus řekl své matce o mém zesnulém muži Joakimovi. Patrně ano. Pokud si chce hrát na médium a děsivým hlasem předávat zprávy ze záhrobí, vyliju jí polévku do klína.

Pasivně agresivním způsobem pošlu Magnusovi košík s chlebem. Ani se neodvažuje se na mě podívat. Mám pocit, že vůbec neví, jak se má při setkání nás dvou chovat. Děsí se nebo možná předvídá blížící se kolizi našich světů. Proto naše setkání tak dlouho odkládal.

„Dostala jste nějaké *zprávy* od vašeho muže?“ zeptá se Judith nadějeplně.

„Ne, alespoň ne za posledních sedm let,“ odpovídám, „je mrtvý.“

„Já vím, ale já si myslím, že smrt neexistuje. Člověk vidí to, na co má odvalu.“

Zavrtím nad její průpovídkou hlavou a kousnu se do jazyka, abych neřekla, že jeho smrt byla po čelní srážce v autě

dost zřejmá. A že těch sedm let truchlení bylo skutečně náročných. A také, že se teď pokouším akceptovat, že je mrtvý a žiji dál, nejenom přežívám. *Pokud chceš být moje kamarádka, přestaň rýpat do těch nejcitlivějších míst, pomyslí si.*

Judith začichá ve vzduchu, jako kdyby cítila něco, co my ostatní nevnímáme. Natáhne se. „Můžu dostat sůl?“

Podle mého jsem polévku osolila dost. Pro mě byla dokonce trochu přesolená, ale podám jí slánku, aniž bych to komentovala. Následné události mě přivedou k myšlence, jestli je *opravdu* blázen. Judith se zvedne od stolu a začne sypat sůl na podlahu do každého rohu kuchyně a pak se slánkou odpochoduje do obývacího pokoje. Pod stolem štípnu Magnuse do stehna, aby mi věnoval pozornost. „Co to *dělá*?“

„Vyhánění z tvého domu zlých duchů. Klid, jenom to zkouší,“ vysvětluje Magnus bez jakéhokoli náznaku úsměvu. „Stejným způsobem vyhnala ze svého života muže. Můj i Rickyho otec se shodli, že soužití s ní bylo to nejtrpčí, co zažili. Dnešek je jen taková malá ukáзка. Vaše seznámení mohlo dopadnout daleko hůř.“ Magnus vypadá, jako kdyby se mu ulevilo.

„A tady je pokoj pro hosty,“ zní Juditin vzdalující se hlas, „když posuneme postel doprostřed místnosti, myslím, že tu přes víkend budu moct přespat. Odlétám v pondělí brzy ráno. Nemá smysl, abych se mezitím vracela do Hemse.“

Podívám se na Magnuse. Upřeně se mu zadívám do očí, aby nemohl uhnout, a čekám na vysvětlení. Chce snad zůstat celý víkend?

„Máma si myslela, že byste měly mít prostor se lépe poznat, když už jste se konečně seznámily. Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách, abych její plán překazil. Věř mi. Snažil jsem se kvůli tobě vyměnit dnešní noční za Vánoce, Nový rok nebo letní slunovrat, ale nikdo se na to nechytíl. Smí tu být? Odmítnout samozřejmě můžeš.“

„Co jí ke snídani?“

„Totéž co Rickyho kakadu: semínka a vodu. Mám to chápat jako souhlas? To by pro mě moc znamenalo.“

„V kolik jdeš do práce?“

„Přesně řečeno za dvanáct minut.“

„Takže v neděli pak budeš spát a v noci z neděle na pondělí zase pracuješ?“ To znamená: nechá mě samotnou se svou neuvěřitelnou matkou od sobotního večera do pondělního rána?

„V pohodě?“

Místo odpovědi jen bezmocně zakývám hlavou.

O chvíli později sedíme s Judith v obýváku. Já s kávou a koláčkem, ona se šálkem červeného čaje a sušenými brusinkami.

„Konečně samy. Na setkání s Magnusovou přítelkyní mezi čtyřma očima jsem se opravdu těšila.“

Judith si prsty odhrne vlasy z obličeje, a jakmile za Magnusem cvaknou dveře, dívá se na mě s úplně jiným výrazem ve tváři. Naprosto se promění, jako kdyby na tento okamžik čekala celý večer. To bláznivé z ní vyprchá a hovoří se mnou se vší vážností.

„Tak na rovinu. Jak se díváte na váš vztah s Magnusem?“

Váhám. Z její otázky bych snadno mohla udělat vtípek, ale chápu, že odpověď je pro ni důležitá. „Miluji ho. Rádi spolu trávíme čas a jdeme na to pomalu. To jste chtěla vědět?“

Najednou Judith znervózní. V klíně protáčí zápěstími. Náramky cinkají a já pochopím, že před naším setkáním se otázkou dost natrápila.

„Jsem jenom obyčejná máma, která miluje svého syna.“ Judith udělá krátkou pauzu a vypadá, že pečlivě zvažuje slova. „My dvě jsme skoro stejně staré. Věkový rozdíl mezi vámi a Magnusem je čtrnáct let.“

„Je to problém?“ Beru její obavy vážně a snažím se ukázat, že ji respektuji, nicméně je třeba jí také trochu rozšířit obzory. „Pokud má muž o čtrnáct let mladší ženu, nikdo se nad tím nepodivuje. Co vás na tom znepokojuje?“

„Muž se může stát otcem i po devadesátce. Svého syna miluji nadevše a chci, aby byl šťastný. Magnus zbožňuje děti. Vám je čtyřicet osm. Mluvíte o tom spolu?“

Rady bohyň osudu

Sobotu protrpím. Cítím se jako Juditina rezonanční deska. V poslední knize se jí nedaří dopsat milostnou scénu a potřebuje probírat různé alternativy. Na neděli mám naštěstí jiné plány, takže také pádný důvod opustit dům.

Na nedělní odpoledne jsme já a Ulrika pozvané k Veře do Hemse. Vera bydlí v předimenzovaném třípokojovém bytě nad svým kadeřnickým salonem a nemůže se dočkat, až se přestěhuje do domu svých snů. Máme dost co probírat.

„Nabídla jsem Judith, že ji svezu domů, když jsem bez-
tak měla cestu do Hemse, ale odmítla,“ vyprávím sestrám
podrobnosti z prvního setkání s Magnusovou matkou.

„Narážela na to, že jsi pro jejího syna stará?“ Těhotná,
nemotorná jako tank, se Vera svalí do měkkého křesla, až
se jeho dno téměř dotýká podlahy. V jejích velikých šedých
očích se zaleskne rozhořčení nad tím, co odpovídám.

„Ano,arážela. Chce vnoučata.“

Ta slova mě zraňují. Nesnažím se předstírat opak. Mým
největším životním přáním bylo stát se matkou, ale to už se
nikdy nestane. Už jsem na to stará a musím se pokusit situa-
ci přijmout. Joakim zemřel. Pak uběhlo sedm let, aniž bych

někoho potkala. A teď jsem s Magnusem, ale pro mě už je pozdě. Pro něj ale ne.

Zdá se, že mi Ulrika čte myšlenky, ale tématu se nevyhýbá: „Kdybys věděla, že Joakim dá přednost kariéře před rodinou, zůstala bys s ním?“

Vera okamžitě reaguje: „Tos na něj za to nikdy nebyla naštvaná? Vždyť už ti přece bylo čtyřicet! To byla tvoje poslední šance.“

„Milovala jsem ho a doufala jsem, že se někdy bude cítit natolik zralý, aby se rozhodl.“

„Od jeho smrti jsi o něm neřekla jediné špatné slovo,“ Vera se snaží zvednout z křesla pro šálek kávy, ale se sténáním se svalí zpátky mezi polštářky. Podám jí šálek a ona si nalije kávu na podšálek, jako to dělávala prababička. Pití z podšálku má téměř meditativní charakter. Je to rituál.

„Je to zkrátka tak, jak to je. A teď se pojďme bavit o práci,“ říkám hlasem, jemuž nelze protiředit. „Objevily jste nějaké nové trendy v oblasti vlasové módy?“

Ulrika rychle vezme mou dlaň do své a stiskne ji. To znamená: promiň. Nechtěla mě ranit.

„Jasně. Sestříhané strany, někdy dokonce vyholené. Přichází renesance pro punkerská číra a mohykány. Nejprve tyhle účesy nosily pubertačky, ale teď trend oslovil i šedovlasé dámy z Hemse.“

Se smíchem v hlase popisuje Vera svůj pracovní týden. Ulrika sedí vedle ní, se zády rovnými jako pravítko a se stejnou běžovou barvou na oblečení i tváři. Dokonce má

běžovou i rtěnku. Ve světě módy je béžová novou černou, tvrdí a pohladí svůj drahý kašmírový svetr. Ulrika velmi dbá na módu a kvalitu. Vera a já nakupujeme nejraději v second handu.

Vera je zrzka, Ulrika blondýna a já tmavooká tmavovláška po mamince. Nikdo by neřekl, že my tři jsme sestry, což je s ohledem na naše podnikání v řízení a směřování lidských osudů výhodné. Toto naše podnikání vedeme velmi diskrétním způsobem.

Diáře, kam si zapisujeme potřeby a přání zákazníků, nosíme s sebou. A v těchto diářích rozhodně nejsou jen informace o střihu a barvě vlasů. Cílem je zařídit setkání, které se bude dál pozitivně vyvíjet přes přátelství až k lásce. Základním pravidlem je nikdy neobjednávat na stejný čas zákazníky, kteří by se mohli pohádat. Není to dobré ani z obchodního hlediska. Ale ne vždy lze jít tou nejjednodušší cestou. A pokud provádíme terapii konfrontací, provází nás neustálé riziko konfliktu.

„Nejčastější otázka, kterou kladli návštěvníci prababičky Amalii, byla: *Jak mám najít lásku?* V její době nebylo těžké na otázku odpovědět, protože vesnice byla malá, a pokud Gusten a Algot už byli zadaní, nebyl nikdo další, kdo by připadal v úvahu. Její odpověď byla: *Seber odvahu a vydej se za humna. Buď otevřená a následuj volání svého srdce.* I dnes je to ta nejpalčivější otázka, vidíte?“ říká Ulrika, která je od doby, kdy se otec dvojčat odstěhoval, sama. „Jak najít novou lásku, když ta stará skončila?“

Dojde mi, že mluví o sobě.

„Musíš se dát dohromady a zkusit to znovu. Hlavně se musíš odvážit věřit, že tam venku jsou vhodní, dosud neobjevení muži, a ne jen lstiví podvodníci. Vždyť víš, že děti ti ráda pohlídám, když si budeš chtít večer vyrazit,“ odpovídám jí. Mou sestru Ulriku manžel podvedl se svou studentkou, kterou učil nejen teoretickou, ale, jak se později ukázalo, i praktickou stránku biologie. Ulrika je načapala v kabinetě.

„Ještě nemůžu nikoho potkat. Prostě ještě nejsem schopná!“

„Pokud někoho najdeme, pošleme ti ho, abys ho mohla ohodnotit,“ chichotá se Vera. Přes průsvitné těhotenské šaty vidím, jak se obyvatel jejího břicha hýbe. „Klidně můžeš hlídat i tohohle prcka, Angeliko. Jestli chceš, můžeš začít hned. Už mě to začíná zmáhat,“ podívá se na mě Vera a srkne si kávy. „Našla jsem si za sebe do salonu náhradu. Zatímco budu na mateřské, bude si ta žena pronajímat můj salon. Je to trochu riskantní, nic o ní nevím. Ale kadeřnictví potřebuje fungovat, musí se platit nájem. Když se konečně někdo ozval na můj inzerát o pronájmu, byla jsem nucená okamžitě jednat. Mám z toho trochu strach.“

„Kdy má začít?“ ptám se.

„Po porodu. Do té doby se budu snažit pracovat, pokud to půjde.“

„Doufám, že o naší skryté poradenské činnosti jí nic říkat nebudeš,“ říká Ulrika a důrazně se na Veru podívá, aby pochopila vážnost sdělení. Vera někdy může zacházet až do zbytečných podrobností.

„Zbláznila ses! To bych nikdy neudělala. Mám v úmyslu jí předat zákazníky, kteří to opravdu potřebují. Se stříhem zdarma nebo s lákadlem v podobě produktů na vlasy to půjde,“ rozebírá Vera nahlas svoje plány, „ale stejně budu pracovat, dokud mi nepraskne voda,“ směje se a celé břicho se jí v modrozelených šatech zahoupe jako loďka v bouři.

Ulrika se svěruje, že přemýšlela o rozšíření nabídky salonu o služby stylistky a osobního nákupčího, jak to mívají v těch lepších obchodech ve Stockholmu. Představím si celé městečko Slite v cementově bílé a béžové. Ale když už má Ulrika konečně vzletné plány, nehodlám ji tahat zpět na zem.

Pak je řada na mně. Povídám o tom, že Ricky u mě bude pracovat tak dlouho, dokud si to budeme moci dovolit. Vzájemně se doplňujeme. Je mu pětadvacet a mně čtyřicet osm. Na věci se díváme úplně jinýma očima, a to je často přínosné. Často se díky tomu zamýšlím a přehodnocuji své argumenty. A protože je do naší činnosti zasvěcen, měl být vlastně dneska na meetingu s námi. Dnes večer ale musí natrénovat novou pozici na mistrovství Švédska v pole dance: Rickyho *crying crocodile*.

„To tančení kolem striptýzové tyče ho jen tak bavit nepřestane,“ směje se Vera.

Musím protestovat: „To je předsudek. Pole dance je akrobatika. Za nějaké sexy pohyby jim na soutěži dokonce můžou odečíst body, jak mi Ricky vysvětlil. Rickyho cílem je získat medaili na mistrovství.“

„Se kterými zákazníky teď pracuješ?“ ptá se Ulrika, aby nás vrátila k tématu.

„Mildred Bofjär...“

„To je nadlidský úkol!“ přeruší mě Vera. „I kadeřnická branže má svoje meze. A tahle tetka je už daleko za nimi. Všechny obyvatele Gotlandu považuje za své poddané.“

Aniž bych komentář o Mildred jakkoli doplňovala, pokračuji výčtem dalších problematických případů: „Pak je tu Hugo, ten silný a tichý.“

Vera si vezme už třetí koláček. Mluví a cpe se zároveň: „A už jsi zjistila, kde pracuje?“

„Nezjistila! Je to s ním strašně těžké. Úspěšně mojí terapii vzdoruje. Další je Kohoutek na skládce, který je po smrti své ženy sám. Dosud nebyl na žádný vztah zralý, ale myslím, že se začíná blýskat na lepší časy. Posledním zákazníkem je moje milá Regina. Má náročnou práci a se synem Folkem to má dost náročné i doma.“

„Kde pracuje?“ ptá se Ulrika. Z dřívějšíka ví, že Folke má ADHD a je jako živel. Jako proud energie z jaderné elektrárny bez bezpečnostního systému. A také ví, že jeho impulsivnost se nedá kontrolovat.

„Pracuje jako stavební inženýrka. Má velkou zodpovědnost. Stavbu je potřeba dokončit včas, musí stačit peníze a všechny požadavky ohledně bezpečnosti a podmínek práce je třeba do puntíku splnit. I kdyby chtěla využít svého práva a být více doma se synem a úvazek si snížila na tři čtvrtiny, pracovala by stejně jako při plném úvazku. Stejně práce, ale více stresu a menší plat.“

„A odpočine si vůbec někdy?“ ptá se Ulrika, která chápe situaci svobodné matky z vlastní zkušenosti.

„Na ostrově žádné příbuzné nemá. Když můžu, snažím se jí pomáhat. Nejtěžší je, když Folke onemocní a ona s ním potřebuje být doma. Nejhorší je únor. Chřipky, nachlazení a vyrážky.“

Ulrice je to hned jasné: „Tak to je problém. Bez odpočinku ani nemá možnost potkat někoho, kdo by jí mohl pomoci se o Folkeho postarat.“

„Byla párkrát na rande. Ale Folke je vždycky odradí. Nikdo to s ním dlouho nevydrží. Ani jeho vlastní otec to nezvládl.“

„Slyšela jsem, že má na pevnině novou rodinu,“ sděluje nám Ulrika, „to je dobře, že se ho Regina zbavila, byl to pěkný budižkničemu.“

„Taková povaha je při péči o klučinu, jako je Folke, pořádný hendikep. Přesto se i takovému chlapovi povedlo najít si nový vztah. Není to zvláštní? Co můžeme udělat, abychom Regině pomohly?“ ptám se.

„A Rickymu se ještě líbí?“ zajímá se Vera.

„Ne, Ricky nepřipadá v úvahu. Ten ještě pořádně nedospěl,“ stojí si pevně za svým Ulrika. „Je nevyzrálý a nezodpovědný. Navíc, ona je pro něj moc stará.“

Přestože slova nejsou určena mně, snažím se nebrat si je osobně.

Nikdy není pozdě na vyřešení problémů z dětství

„Teď, když jsi konečně poznala moji máti, ti asi došlo, proč šla moje výchova do háje už při učení na nočník,“ povídá Ricky, když v neděli dorazí na odpolední vaření. Judith právě přednáší v nějakém dámském klubu, tak očekáváme, že přijde pozdě. Posadíme se ke stolu v kuchyni, kde obvykle plánujeme menu na celý příští týden.

Mlčky se na něj usměji.

„Tak jaký divadlo tu máti v pátek předvedla?“ vyptává se.

„Co tím myslíš?“

„Když máti píše, zkouší si různé osobnosti ze své knihy tak, že je předstírá. Zkouší se do nich vžít. Tak by mě zajímalo, kým byla tentokrát? Vždycky je to zajímavý. Má pocit, že svým čtenářům je dlužná si role vyzkoušet na vlastní kůži.“

„V tom případě byla asi médiem.“

„Byla dobrá?“

„Docela ano. Věřila jsem jí to, ale nepřišlo mi to vhodné při našem prvním setkání. Kým jinak předstírá, že je?“

„Pojišťovací agent, pokladač podlah, potápěč, kněz, zprostředkovatel zaměstnání, prostitutka, vrah z povolání a samozřejmě taky policajt. Pokud zvládne roli zahrát tak

důvěryhodně, že ji nikdo neodhalí, je připravená o ní psát. A pak má taky roli matky.“

„Zajímavé.“

„Vid'. Řeknu ti, že z týhle role se teda ještě bestseller nestal. Pětadvacet let mi bránila, abych dospěl. Měl jsem navařeno, uklizenej pokoj a čistý oblečení a nemusel jsem hnout ani prstem. Na pračku jsem nikdy ani nešáhl, nikdy jsem nedal nádobí do myčky ani nešel s košem, natož abych použil vysavač. Nejradši byla, když jsem nebyl doma a nerušil ji při psaní. A najednou mi bylo dvacet pět a šup, zničehonic přestříhla pupeční šňůru a vykopla mě do drsnýho a neznámýho světa plnýho žen, který po mě chtěj, abych byl rovnocennej partner a rovným dílem přispíval pomocí v domácnosti. Jasně, že když nemám dobrý návyky z domova, že se ten vztah vždycky podělá.“

„Teď se to učíš, Ricky. Nevšiml sis? Uklízíš v salonu. Každou neděli spolu vaříme. A také jsi přestal dávat do pračky tolik prádla, takže se prací prášek ve větším množství vody rozpustí a tvoje oblečení také víc voní. Zlepšuješ se, Ricky, pořád!“

Věnuje mi znepokojený pohled. „Je mi dvacet pět a žádná holka se mnou nevydržela dýl než tejden. A ty víš, že to není tak, že by se mnou nespaly. Ale už mě nebaví se probudit a nevědět, jestli se jmenuje Sofia, Magdalena nebo Malin. Stačí jedno dvě rande a je to v háji. Vím, že když je vezmu do toho svýho krysího hnízda, už je nikdy neuvidím.“

„No, tak si to doma musíš uklidit a dát do pořádku, Ricky.“

„Na to nemám ani pomyšlení,“ odfrkne si hlasitě Ricky a podívá se z okna. „A kdy se vůbec s Magnusem chystáte začít spolu bydlet? Už si jdeme docela na nervy.“

„Ještě jsme se nerozhodli,“ odpovídám vyhyňbavě. Ještě jsem o tom ani pořádně nepřemýšlela. Nevím proč, ale něčím si nejsem úplně jistá. Připadá mi, jako kdyby měl Magnus někde v sobě tajnou komůrku, kam já nemám přístup. Někdy se najednou stáhne a přestane mluvit. Snažila jsem se zjistit, co to je, ale očividně mi to nechce říct. Chápu, že mít matku spisovatelku může být až omezující. Všechno, co jí řekne, se může objevit v příští knize a může to být analyzováno a diskutováno. Ne, teď jsem nespravedlivá. Není vůbec jisté, že je to chyba jeho matky. Třeba jenom potřebuje čas, aby měl jistotu, přesně jako já.

„Neopouštěj ho, Angeliko. Slib to!“ usmívá se Ricky žertovně, ale já v jeho očích poznám, že to myslí vážně.

„To nemám v úmyslu. Jen to nechci uspěchat. Právě jsem se seznámila s tvou matkou a můžu říct, že předčila všechna má očekávání.“

„Chápu. Ale přežila jsi to.“

„Jo.“ Vyndám si diář, abych si připomněla, jaká jídla jsme dnes měli v úmyslu vařit. Když jsme naše nedělní vaření teprve začínali, vařili jsme jídla na celý následující týden. Teď se naopak zaměřujeme jen na několik receptů. „Připravíme jehněčí s mátovou omáčkou. To nám vystačí na několik dní. Ale dnes bude losos. Menu na dnešní večer se skládá z parmezánových chipsů s krémem z Chèvre sýru, pečeného lososa s brambory a kaviárem. Jako dezert

přichystáme šafránovou palačinku s třešněmi, rumem a šlehačkou.“

„Jak se dělají parmezánové chipsy?“

„Sýr se nastrouhá a na pečicí papír se nasypou malé hromádky. Pokud to chceš mít ještě o něco speciálnější, sýr pak ohni přes skleničku. Ještě měkké rohy teplého parmezánu přechnívající přes okraj sklenice se ohnou a vytvoří se tak košíček.“

„Měli jsme přece scedit třešňovej likér,“ připomíná Ricky. To Ricky lezl v srpnu vysoko do koruny třešně a trhal je. Potom jsme je společně vypeckovali a naložili do sklenice s rumem a cukrem. Od té doby byla sklenice v chladu a každý den jsem s ní zatřásla.

„Myslela jsem, že zbylé třešně by mohly být alespoň na jeden plech prababiččina koláče. Ten bych ráda upekla. Šafránovou palačinku uděláme narychlo a rýžovou kaši můžeme koupit. S trochou šlehačky budou třešně na palačince božské jako vždy.“

„Ale to asi nestihnem, než se máti vrátí,“ podotýká Ricky s únavou v hlase.

„Vyprávěj mi o Magnusovi. Jaký byl, když jste byli malí,“ prosím ho, když za chvíli cedíme třešňový likér do láhví. Ricky upekl křehké korpusové těsto. Koláčky ještě zdobí věnečky ze zeleného marcipánu.

„Pro mě to byl v podstatě další dospělej. Je o deset let starší než já. Můj táta pracoval někde za hranicema a doma se objevoval jen občas jako takovej Ježíšek. Magnus byl můj